

Легнахме, ама заспива ли се отъ отидохъ при изворчето, изворчето студъ. Горе, въ облацитъ, е много замръзнало. Потърсихъ камъкъ да строша леда — нѣма. Тогава си свалихъ главата и патъ-кютъ, патъ-кютъ, строшихъ леда и сенапихъ.

Тогава баща ми скочи, потропа у тия, у ония съседи, намѣри една брадва, насѣче дърва и накладе единъ горещъ огънь. Постоплихме се криво — лѣво и се унесохме въ сладъкъ сънъ. Харно ама, по нѣкое време вжзелтъ прегорѣлъ. Па като полетѣхме надолу. Петъ деня, петъ месеца и петъ години падахме надолу. А когато на шестия день стигнахме до земята, съ такава сила се блъснахме въ нея, че я продѣнихме и отидохме въ подземния свѣтъ. Ами сега?

Но нали си бѣхъ родилъ уменъ баща, той рече:

— И сега ще дамъ умъ, па оттукъ нататкъ — ти ще го давашъ. Ще пратимъ главитъ си до насъ да ни донесатъ по единъ копачъ.

Изпратихме ги. А като ни донесоха копачитъ, развъртѣхме се и се изкопахме. Тръгнахме да си вървимъ.

По пѣтя ми се допи вода. Отбихъ се на едно изворче да се напия. Ала когато китъ и си отишло.

Когато стигнахъ тетьа, той ме попита, где ми е главата.

— Брей, — рекохъ азъ, — забравилъ съмъ я на изворчето!

И се спузнахъ да си я взема. Ала презъ това време една пуста лисица я намѣрила и загризала. И гледамъ — мжчи да я разчупи и да ѝ излапа мозъка. За да я спася щогоде, сграбихъ съ дѣсната си ржка лѣвата и я заудряхъ. Лисицата търти да бѣга. Азъ я погнахъ. Тя бѣга, азъ я гоня, тя бѣга, азъ я гоня, докато видѣхъ, че лисицата изпуста нѣщо бѣло. Взехъ го. Погледнахъ — писмо.

А въ писмото, знаешъ ли какво пишеше?

— Какво? — унесенъ отъ приказката, попиталъ къосето.

— Въ писмото пишеше: „Къосе, не лъжи момчето, ами си му дай питкитъ, че сж си негови“.

Па взело момчето пит-

Е. Кювливъ

